

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžf/44/2013
Identifikačné číslo spisu:	7012200191
Dátum vydania rozhodnutia:	01.08.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Gerdová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7012200191.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: KOVOZBER, s.r.o., so sídlom Spišská Nová Ves, Radlinského č. 28, IČO: 31 633 404, právne zastúpený: JUDr. Eugen Kostovčík, advokát a daňový poradca so sídlom v Košiciach, Gelnická č. 33, proti žalovanému: Daňový úrad Košice so sídlom v Košiciach, Rozvojová č. 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 9812301/5052/2012/Kor zo dňa 27.01.2012, v konaní o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/31/2012-36 zo dňa 21. februára 2013 a odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/31/2012-36 zo dňa 21. februára 2013 vo výroku o trovách konania, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/31/2012-36 zo dňa 21.02.2013 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 250j ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 9812301/5052/2012/Kor zo dňa 27. januára 2012 ako nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, vrátil mu vec na ďalšie konanie a zároveň uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 66 EUR na účet právneho zástupcu žalobcu.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku vychádzal z pripojeného administratívneho spisu, v ktorom zistil, že žalobca doručil Daňovému úradu v Spišskej Novej Vsi dňa 30.12.2011 žiadosť (datovanú dňa 23.12.2011) o priznanie úroku z vrátených nadmerných odpočtov DPH za mesiac apríl a júl 2007 a to za dobu od 31. dňa od uplynutia lehoty na podanie daňového priznania za uvedené zdaňovacie obdobie do doby vrátenia nadmerných odpočtov. V súvislosti s nárokom na úrok z vrátených nadmerných odpočtov daňový subjekt predovšetkým poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-107/10 Enel Maritsa Iztok 3 AD zo dňa 12.05.2011, s uvedením bodov 26. - 29., 32.-33., 51, 53., 55-6., čl. 183 Smernice 2006/112, zmenenej a doplnenej Smernicou 2006/138.

Podľa krajského súdu z napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že uviedol právnu argumentáciu s odkazom na § 79 ods. 1, 2 zákona o DPH a § 63 ods. 6 zákona o správe daní, nadväzne na ust. § 165 ods. 2 daňového poriadku, avšak nevysporiadal sa v odôvodnení s podstatnou námietkou žalobcu, ktorá sa vzťahovala na smernicu Rady č. 2006/112/ES čl. 183 a ako je v konkrétnom prípade žalobcu aplikovateľná alebo nie, v súlade s § 86 zákona o DPH, podľa ktorého týmto zákonom sa preberajú právne záväzné akty Európskej únie v prílohe 6. Pretože na túto podstatnú námietku žalobcu v žiadosti z 23.12.2011 nedal žiadnu odpoveď a nie je jasné, či na ňu prihliadal alebo nie a z akých dôvodov, čo žalobca namietal aj v žalobe, dospel krajský súd k záveru, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že nové rozhodnutie má byť jasne a dostatočne odôvodnené.

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach podal žalovaný včas odvolanie a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôvodoch obsiahleho odvolania (obdobne ako vo veci vedenej na NS SR pod sp. zn. 3Sžf/27/2013) s pripojením príloh - vyjadrenia a doplneného vyjadrenia v podstate namietal, že rozsudok Súdneho dvora EU C-107/10 Enel Maritza Iztok 3 Ad z 12.05.2011 nemožno aplikovať na preskúmané rozhodnutie žalovaného, keďže ide o odlišný prípad. Z rozsudku možno dedukovať, že bulharské vnútroštátne právo nárok na úroky upravovalo a spor sa viedol o okamih vzniku nároku. Naproti tomu právny poriadok Slovenskej republiky explicitne nestanovuje povinnosť platiť úrok správcovi dane platiteľovi dane v prípade vrátenia nadmerného odpočtu na základe daňového priznania k DPH. Preto spor nemôže mať za predmet okamih vzniku nároku na úroky z omeškania. Poukázal na platnú a účinnú právnu úpravu § 79 ods. 4 zákona o DPH. Nárok na úrok z omeškania vzniká až po skončení daňovej kontroly, teda ak by správca dane vrátil nadmerný odpočet po lehote stanovenej v § 79 ods. 4 zákona o DPH, t.j. po lehote 10 dní od skončenia kontroly. Vykonanie kontroly oprávnenosti vrátenia nadmerného odpočtu upravoval v čase vykonania kontroly § 15 ods. 14 zákona o správe daní, pričom v ustanovení § 15 ods. 17 zákona o správe daní bola určená lehota na ukončenie kontroly do 6 mesiacov odo dňa jej začatia. Orgán najbližšie nadriadený správcovi dane mohol túto lehotu v zložitých prípadoch pred jej uplynutím primerane predĺžiť, najviac o 6 mesiacov. Z tohto vyplýva, že lehota na vrátenie nadmerného odpočtu na DPH mohla byť predĺžená na účely vykonania daňovej kontroly bez toho, aby bolo možné považovať túto lehotu za neprimeranú, ak toto neprekračovalo medze toho, čo je nutné na riadne vykonanie daňovej kontroly. Zdaniteľná osoba nemohla, ani v súčasnosti nemôže počas výkonu kontroly disponovať s finančnými prostriedkami vo výške nadmerného odpočtu na DPH. Zákon o dani z pridanej hodnoty a zákon o správe daní ponechávajú daňovému úradu možnosť začať daňovú kontrolu kedykoľvek v lehote na vrátenie nadmerného odpočtu, dokonca aj tesne pred uplynutím lehoty na vrátenie nadmerného odpočtu DPH.

Proti rozsudku krajského súdu v časti výroku o trovách konania podal odvolanie aj žalobca z dôvodu, že vec vo výroku o trovách konania bola po právnej stránke posúdená nesprávne a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil a žalobcovi priznal trovy právneho zastúpenia vo výške uplatnenej vo výpočte z 21.02.2013.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že Súdny dvor EU vo veci C-107/10 neposkytoval výklad právnej úpravy nároku na úrok podľa bulharského práva, ale poskytoval výklad čl. 183 smernice č. 2006/112, ktorá platí rovnako v Bulharsku, ako aj v Slovenskej republike. Žalobca v samotnej žiadosti ani neuviedol, v zmysle akých ustanovení má byť nárok priznaný. Žalobca v žiadosti poukazoval na čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a na ustanovenie § 86 zákona č. 222/2004 Z.z., podľa ktorého smernica Rady 77/388/EHS (Šiesta smernica), ktorá s účinnosťou od 01. januára 2007 bola nahradená smernicou Rady 2006/112/ES, je súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Súdny dvor EU vo veci C-107/10 poskytol výklad jej článku 183. Výklad práva spoločenstva v rozsudkoch Súdneho dvora EU je záväzným prameňom práva a je súčasťou právneho základu rozhodovania vo veci samej. Z tohto výkladu vyplýva, že aj keď postup správnych orgánov je v súlade s vnútroštátnym predpisom, ak je nakoniec vyrubený nadmerný odpočet rovnaký, ako ho platiteľ priznal, potom platiteľ dane má nárok na úrok zo zadrživanej sumy. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal žalobcovi

náhradu trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie mu predchádzajúce v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) a rozhodnutie verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Preskúmaním veci najvyšší súd zistil, že Daňový úrad Spišská Nová Ves vykonal u platiteľa dane z pridanej hodnoty KOVOZBER, s.r.o., IČO: 31 633 404, DIČ2020461982, Radlinského 28, 052 01 Spišská Nová Ves v zmysle § 15 ods. 14 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní v znení účinnom od 31.12.2008 daňovú kontrolu, o výsledku ktorej vyhotovil Protokol č. 732/320/287-7450/2008/Dam zo dňa 27.02.2008, ktorý bol s platiteľom dane prerokovaný a doručený mu dňa 29.02.2008. O výsledku daňovej kontroly oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu vydal správca dane rozhodnutie č. 732/230/8012/08/Bôž zo dňa 03.03.2008, ktorým platiteľovi dane z pridanej hodnoty priznal nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie apríl 2007 v sume 339.914,00 € /10.240.244,-Sk/.

Daňový subjekt KOVOZBER, s.r.o., podal dňa 30.12.2011 žiadosť o priznanie úroku správcom dane za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2007, ktorej žalovaný Daňový úrad Košice, pobočka Spišská Nová Ves vydaním rozhodnutia č. 9812301/5052/2012/Kor zo dňa 27.01.2012 o nepriznaní úroku zo sumy daňového preplatku nevyhovел a úrok za zdaňovacie obdobie apríl 2007 žalobcovi nepriznal.

Najvyšší súd konštatuje, že ide o obdobnú vec, ktorá bola predmetom konania pred odvolacím súdom (v konaní toho istého senátu vedenom pod sp. zn. 3Sžf/27/2013), a v ktorom rovnako ako v tejto veci žalobca i žalovaný je totožný (veci sp. zn. 3Sžf/27/2013, ako aj vo veci sp. zn. 3Sžf/44/2013).

Je potrebné zdôrazniť, že povinnosťou všetkých orgánov štátnej moci je svojou činnosťou napĺňať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je právna istota, a s princípom právnej istoty logicky korešponduje zásada rozhodovať v obdobných veciach rovnako.

Uvedená zásada je pre oblasť správneho súdnictva legislatívne zakotvená prostredníctvom ustanovenia § 250ja ods. 7 O.s.p., podľa ktorého ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.

Na základe citovaného ustanovenia senát najvyššieho súdu poukazuje na dôvody uvedené v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/27/2013 zo dňa 01. augusta 2014, a zároveň v súlade s ustanovením § 250ja ods. 7 O.s.p. uvádza text jeho odôvodnenia nasledovne:

„Platiteľ dane KOVOZBER s.r.o. žiadal o priznanie úroku z vráteného nadmerného odpočtu dane za dobu od 31. dňa od uplynutia lehoty na podanie daňového priznania do doby reálneho vrátenia nadmerného odpočtu, a to s poukazom na bod 2 výroku rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-107/10 Enel Maritza Iztok 3 AD a dovoľával sa priamej aplikácie tohto rozsudku.

Správca dane úrok za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu daňovému subjektu za zdaňovacie obdobie júl 2007 (v predmetnej veci za zdaňovacie obdobie apríl 2007) nepriznal s odôvodnením, že v zmysle § 79 ods. 2 zákona

č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom do 31.12.2008

ak daňový úrad v lehote na vrátenie nadmerného odpočtu podľa ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom do 31.12.2008 začne kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu, vráti daňový úrad nadmerný odpočet

v lehote desiatich dní od skončenia kontroly. Daňová kontrola bola ukončená v zmysle § 15 ods. 13 zákona č. 511/1992 Z.z. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov prerokovaním protokolu dňa 07.03.2008 a nadmerný odpočet bol vrátený v lehote desať dní od skončenia kontroly dňa 13.03.2008, v súlade s vnútroštátnym právom.

Senát dospel k záveru, že ide o vec zásadného právneho významu.

Spornou otázkou, ktorá je predmetom odvolacieho súdneho konania v správnom súdnictve pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky je, či platiteľovi DPH vzniká nárok na úroky z omeškania z nadmerného odpočtu zdržiavaného počas daňovej kontroly, na overenie správnosti uplatneného odpočtu DPH. Platný a účinný právny režim v Slovenskej republike je dostatočne určitý a zrozumiteľný. Riadi sa ustanovením § 79 ods. 2 zákona

č. 222/2004 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2008. Daňové orgány vydaním napadnutého rozhodnutia postupovali v súlade s dikciou vnútroštátneho práva Slovenskej republiky. Daň z pridanej hodnoty je však predmetom harmonizácie s právom Európskej únie, ktoré v prípade konfliktu s vnútroštátnou právnou úpravou má aplikačnú prednosť.

Žalobca však uvedený vnútroštátny právny režim považuje za rozporný s článkom 183 smernice Rady 2006/112/ES zmenenej a doplnenej smernicou Rady 2006/138/ES, ktorý v znení interpretácie rozsudkom Súdneho dvora EU vo veci C-107/10 Enel Maritza Iztok AD3 bod 2, že „...bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že všeobecná lehota na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, po ktorej uplynutí vzniká nárok na úroky z omeškania zo sumy, ktorá sa má vrátiť, sa v prípade začatia konania o daňovej kontrole predlžuje, pričom toto predĺženie má za následok, že nárok na uvedené úroky vzniká až odo dňa skončenia tejto kontroly....“.

Krajský súd i najvyšší súd boli preto postavené pred otázkou, či právo Európskej únie, v danom prípade rozsudok Súdneho dvora EU C-107/10 Enel Maritza Iztok AD3 predstavuje acte éclairé pre skutkovú situáciu v Slovenskej republike, v dôsledku ktorého nastáva pre súdy situácia aplikovať princíp prednosti práva Európskej únie a povinnosť a zdržať sa ustanovenia § 79 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. v prospech práva Európskej únie, pokiaľ uvedené ustanovenie nie je možné interpretovať eurokonformne, t.j. v súlade s čl. 183 Smernice Rady 2006/112. Teda povinnosť aplikovať historický princíp („primauté“) z rozsudku Costa contre E.N.E.L 6/64. Pri aplikácii tohto princípu prednosti práva EU však absentujú v Slovenskej republike subsidiárne procesné legislatívne pravidlá nielen v daňovom konaní, ale aj v súdnom konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správcu dane. Správca dane nemá oprávnenie položiť Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálnu otázku, či ide o acte éclairé. Z toho systematicky najvyšší súd vyvodzuje, že správny súd v rámci záväzného právneho názoru musí sa jednoznačne vyjadriť, či ide o acte éclairé a v tom pride, pri absencii legislatívnej úpravy, v rámci záväzného právneho názoru určiť daňovým orgánom procesný postup, ktorý majú v ďalšom konaní aplikovať. Ak nejde o situáciu acte éclairé, je potrebné položiť prejudiciálnu otázku, prípadne zhrnúť argumenty pre najvyšší súd pre polozenie prejudiciálnej otázky.

K článku 183 smernice Rady 2006/112/CE predchádza obdobná prejudiciálna otázka z Maďarskej republiky vo veci C-654/13 Delphi Hungary, o ktorej Súdny dvor EU rozhodol uznesením C-654/13 dňa 17.07.2014 (rozhodnutie je zatiaľ dostupné v maďarskom a francúzskom jazyku).

Prejudiciálne otázky z Maďarskej republiky

1. Má sa smernica Rady 2006/112/ES (1) z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty, najmä jej článok 183, ako aj článok 17 Charty základných práv Európskej únie a zásady ekvivalencie a efektivity, vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave a praxi členského štátu, ktoré vylučujú vyplácanie úrokov z omeškania zo súm dane z pridanej hodnoty, o vrátenie ktorých nebolo možné požiadať v dôsledku uplatnenia zákonnej požiadavky, o ktorej Súdny dvor rozsudkom rozhodol, že odporuje právu Spoločenstva, aj keď táto vnútroštátna právna úprava navyše ukladá povinnosť platiť úroky z omeškania v prípade, ak sa daň z pridanej hodnoty, ktorá sa má vrátiť, vráti oneskorene?

2. Odporuje zásadám efektivity a ekvivalencie súdna prax v členskom štáte, ktorá spočíva v tom, že nároky uplatnené v správnom konaní sa zamietajú - čím sa možnosti právneho subjektu, ktorému vznikla škoda, obmedzujú na žalobu o určenie zodpovednosti napriek tomu, že vo vnútroštátnom právnom poriadku je možnosť podať túto žalobu v praxi vylúčená - len preto, lebo neexistuje konkrétna právna norma, ktorá by sa vzťahovala na konanie, hoci [posudzovanie] a uspokojovanie iných podobných nárokov na úroky patrí do pôsobnosti správcu dane?

3. V prípade kladnej odpovede na druhú otázku, sú súdy členského štátu povinné vykladať a uplatňovať právne predpisy platné v členskom štáte, ktoré sa nevzťahujú na prejednávajúcu vec, v súlade s právom

Spoločenstva, aby sa umožnila rovnocenná a účinná právna ochrana?

4. Má sa právo Spoločenstva citované v prvej otázke vykladať v tom zmysle, že [nárok na] úroky z daní, ktoré boli vybraté alebo zadržané alebo neboli vrátené v rozpore s právom Spoločenstva, predstavuje subjektívne právo, ktoré vyplýva priamo zo samotného práva Spoločenstva a ktoré možno uplatniť priamo v konaní pred súdmi a orgánmi členského štátu s odvolaním sa na právo Spoločenstva, a to aj vtedy, keď právo členského štátu v tomto konkrétnom prípade nestanovuje platenie úrokov, pričom na odôvodnenie nároku na úroky stačí preukázať, že došlo k porušeniu práva Spoločenstva a že daň bola vybratá alebo zadržaná alebo nebola vrátená?

Súdny dvor EÚ vo veci C-654/13 Delphi Hungary, rozhodol uznesením

C-654/13 dňa 17.07.2014 (rozhodnutie je zatiaľ dostupné v maďarskom a francúzskom jazyku) nasledovne (neoficiálny preklad):

Právo EÚ, a konkrétne čl. 183 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty treba vykladať tak, že odporuje takej vnútroštátnej právnej úprave a praxi členského štátu, ako je vo veci samej, ktoré vylučujú zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy dane z pridanej hodnoty, ktorej vrátenie, v dôsledku vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá bola vyhlásená za nezlučiteľnú s právom EÚ, nebolo možné si nárokovať v primeranej lehote (*délai raisonnable*). Pri neexistencii právnej úpravy EÚ prináleží vnútroštátnemu právnemu poriadku každého členského štátu, aby v súlade so zásadou ekvivalencie a efektivity stanovil podmienky (pravidlá), za ktorých majú byť takéto úroky zaplatené a ktoré nesmú byť nevýhodnejšie ako podmienky pri podobných nárokoch založených na ustanoveniach vnútroštátneho práva, ako ani stanovené takým spôsobom, aby prakticky znemožnili výkon práv priznaných právnym poriadkom EÚ, čo v danom prípade prislúcha overiť predkladajúcemu vnútroštátnemu súdu. Vnútroštátne súdy sú povinné neuplatniť ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré sú v rozpore s právom EÚ.

Záväzným právnym názorom pre ďalšie konanie je, že súd prvého stupňa sa musí s uznesením Súdneho dvora C-654/13 Delphi Hungary vyrovnávať. Keďže má účinky *ex tunc*, rozsudok súdu prvého stupňa, nezavinene súdom, vychádza z neúplného právneho stavu veci.

Ako nezáväznú časť právneho názoru najvyšší súd uvádza nasledovné: je zrejmá situácia, že vnútroštátne súdy sa majú zdržať konfliktnej vnútroštátnej úpravy, ale z uznesenia explicitne nezistil, či vnútroštátny súd má absentujúcu právnu úpravu nahradiť vlastným rozhodnutím i v prípade, ak nemá právo rozhodnúť súdnym precedensom. V tom prípade ide už o normotvorbu, vytváranie prameňa práva na vnútroštátnej úrovni, teda pozitívnu činnosť súdu v zmysle vytvorenia prameňa práva, ktorým oprávnením slovenské súdy nedisponujú. Zásadnou otázkou preto zostáva, či prináleží vnútroštátnemu súdu, aby v prípade absencie vnútroštátnej právnej úpravy úrokov z omeškania z nadmerného odpočtu stanovil primeraný právny režim úrokov vlastnou úvahou na základe analógie *iuris*. Dikcia uznesenia pritom hovorí, že „pri neexistencii právnej úpravy EÚ prináleží vnútroštátnemu právnemu poriadku každého členského štátu...“. Rozhodnutia všeobecných súdov však nie sú prameňom práva v Slovenskej republike a nie sú súčasťou vnútroštátneho právneho poriadku.

Najvyšší súd nezistil z uznesenia súdneho dvora, či právo Európskej únie je prameňom práva i pre vznik úrokov z omeškania z nadmerného odpočtu. Maďarský súd sa na túto skutočnosť pýtal, ale odpoveď nie je v tomto explicitná. Za tejto situácie musí súd prvého stupňa v ďalšom konaní uskutočniť vlastnú interpretáciu uznesenia súdneho dvora a rozhodnúť, alebo položiť prejudiciálnu otázku s naznačeným obsahom. Vzhľadom na závažnosť veci senát rozhodol, má za to, že účastníci k interpretácii uznesenia súdneho dvora musia mať možnosť opravného prostriedku. Vec sa i z tohto dôvodu vracia súdu prvého stupňa. Súd prvého stupňa musí vo veci konať urýchlene.

Krajský súd nedostatočne zistil skutkový stav a tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu vec nesprávne právne posúdil. Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., § 221 ods. 2 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Vzhľadom na to, že rozsudok krajského súdu odvolací súd zrušil, rozhodne o náhrade trov súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Súd prvého stupňa je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 250ja ods. 4 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.